

NELLY RAPP

OCH VARULVARNA

Martin Widmark
Emil Maxén

BONNIER
CARLSEN

Kapitel 1

Hundmat och rakhyvlar

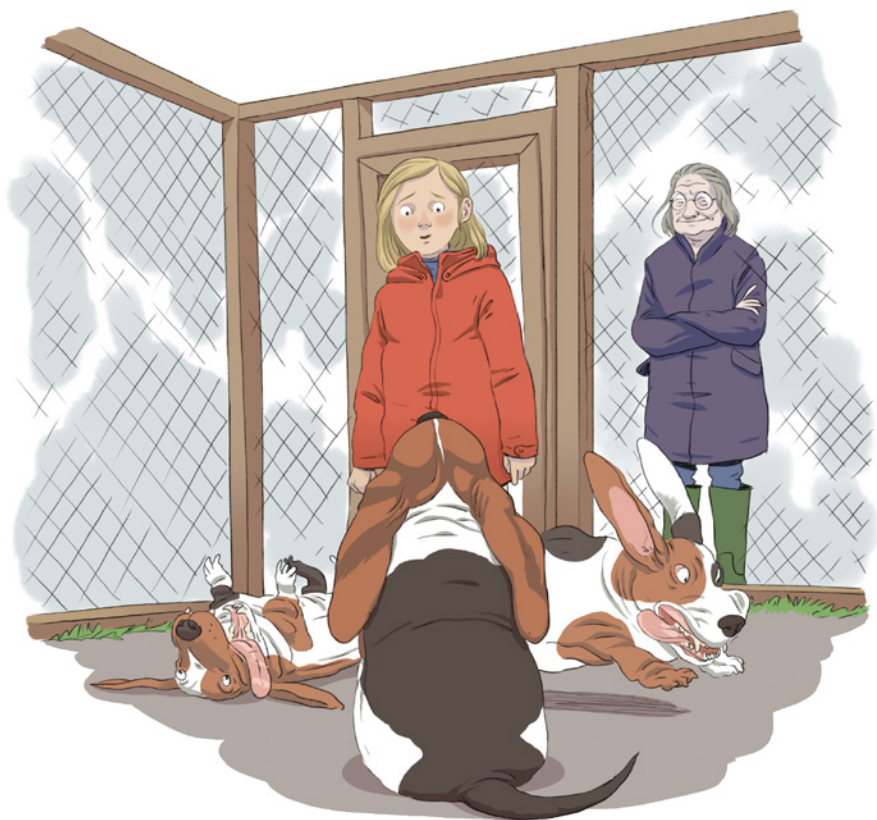
– Åh, vilken underbar dag!

Det var en av sommarlovets sista dagar och solen sken över åkrar och ängar. Ute i en hage stod några får och betade fridfullt i det gröna gräset.

London sprang en bit framför mig på grusvägen och nosade utmed dikeskan-
ten.

London, det är min långa, lata men trofasta bassethund. I dag skulle vi hälsa på hans mamma och pappa på kenneln där han föddes.

Jag gick och tänkte på den dagen då vi hade hämtat honom där. Hundgården hade varit full av gulliga hundvalpar, som hoppade runt och snubblade på sina långa öron. Alla utom en, som bara hade suttit i ett hörn och sett så där lugn och klok ut. Det var London!

– Den hunden vill jag ha, hade jag sagt till mamma och pappa och pekat på London.

Mamma och pappa hade pratat en lång stund med Ing-Britt, som ägde kenneln, och till slut satt vi i bilen igen och var på väg tillbaka till stan.

Bredvid mig i baksätet låg London, min alldeles egna hund! Jag var så lycklig! London hade tittat på mig och sedan lagt sitt huvud i mitt knä och somnat.

Jag skulle snart upptäcka att detta var hans favoritsysselsättning, att sova och lata sig.

Och nu var vi alltså på väg ut till kenneln igen för att hälsa på hans föräldrar. Vi skulle strax vara framme vid campingplatsen, och då hade vi kommit halvvägs.

Allting var så fridfullt och vackert och det var svårt att tro att det var sant, det som LENA-SLEVA hade skrivit i sitt brev.

LENA-SLEVA, min lärare på Monsterakademin, hade utbildat mig till monsteragent, agent nummer 10. Jag vill inte verka skrytsam, men jag hade faktiskt redan klarat av ett farligt uppdrag och fått min första silverpärla att sätta på min agentnål.

En monsteragent bekämpar alltså monster och odjur, var de än dyker upp, och i LENA-SLEVAS brev stod det att alla monsteragenter skulle inta beredskap V₃.

V stod för varulv och 3 betydde högsta beredskap. LENA-SLEVA avslutade sitt brev med att berätta att hon skulle åka på en voodoo-kurs och vara bortrest några dagar.

Jag förstod att om det råde högsta beredskap för varulvar skulle det snart vara fullmåne. Tiden då till synes vanliga människor förvandlades till livsfarliga, blodtörstiga bestar!

Jag hade under min utbildning fått lära mig mycket om alla möjliga vidunder och skräckfigurer. Men varulvarna var nog bland de läskigaste.

Inuti varulvarna pågår en fruktansvärd kamp mellan människan och vargen, och vid fullmåne kan inte människan hålla tillbaka vargen längre. Den måste ut! Ut

och jaga. Deras ögon blir gula, kroppen täcks av hår och de vill bara äta kött. I fullmånens vita sken jagar de efter ett byte, ensamma eller i flock. Ett annat kännetecken är att en varulv aldrig skrat-
tar.

Det är egentligen synd om dem, tänkte jag. Även om de är livsfarliga, så är de fångade av sina egna drifter. Som när man är väldigt törstig och helt enkelt bara måste dricka någonting. Jag tittade upp mot solen som gassade på himlen.

Vi var framme vid campingplatsen och jag kände att det skulle vara väldigt gott med en svalkande läsk.

På en skylt stod det att inga husdjur var tillåtna på campingen. Mitt eget husdjur,

London, som inte kunde läsa, hade struntat i förbudet och gått in på området.

Nu stod han och nosade intresserat vid några soptunnor.

– Kom hit! ropade jag, men London lyssnade inte.

Det fanns tydligen något väldigt intressant i en av tunnorna, för han ställde sig på bakbenen med framtassarna mot tunnans sida. Jag ropade på honom igen, men det var för sent!

Tunnan välte med ett väldigt skramlande. Jag sprang bort till soptunnorna och koppelade min hund.

